

Ο ακροδεξιός Μιλέι, η θεραπεία-σοκ και η απάντηση της εργατικής τάξης

Του *Μάριου Αυγουστάτου*

Η θητεία του νέου προέδρου της Αργεντινής Javier Milei (Χαβιέ Μιλέι) ξεκινάει τόσο επιθετική όσο είχε υποσχεθεί προεκλογικά. Ο Μιλέι αμέσως μετά την ανάληψη των καθηκόντων του έχει εξαπολύσει ολική επίθεση στα δικαιώματα των εργαζομένων και των κατώτερων στρωμάτων της Αργεντινής, με ένα οικονομικό πρόγραμμα προσαρμοσμένο στα επιχειρηματικά συμφέροντα. Προβλέπεται μια πολύ έντονη περίοδος ταξικής πάλης, που το αποτέλεσμα της δεν έχει κριθεί ακόμα.

Η οικονομική του πολιτική είναι ένα παράδειγμα για σεμινάριο βίαιων νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Περιλαμβάνει τεράστιες περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες, δραστική υποτίμηση του νομίσματος, με τη συνεπαγόμενη υποτίμηση των μισθών, μείωση των επιδοτήσεων στην ενέργεια και τις μεταφορές και απελευθέρωση των τιμών. Και το κερασάκι είναι η εφαρμογή ενός νέου «πρωτοκόλλου ασφαλείας» με στόχο την καταστολή των κοινωνικών αντιστάσεων, τιμωρώντας όσους κινητοποιούνται ενάντια στις κυβερνητικές πολιτικές. Σε αυτό το πλαίσιο, μια μαζική κινητοποίηση στην Plaza de Mayo στις 20 Δεκέμβρη, ακολουθούμενη από αυθόρμητες διαδηλώσεις των πικετέρος, με κατσαρόλες (cacerolazos) μπροστά από το Κογκρέσο, ήταν η πρώτη σπίθα αντίστασης στην επίθεση. Ακόμα και η μετριοπαθής, αλλά και μεγαλύτερη, CGT (ελεγχόμενη από τους περονιστές)

ομοσπονδία εργαζόμενων κάλεσε Γενική Απεργία ενάντια στο διάταγμα για τις 24 Γενάρη.

Χωρίς αναισθητικό...

Η επίθεση κατά των εργαζομένων ξεκίνησε με το οικονομικό σχέδιο που αποκάλυψε ο υπουργός Οικονομικών Luis Caruto λίγες μόλις ημέρες μετά την ορκωμοσία του Milei. Σύμφωνα με τις συστάσεις του ΔΝΤ, ο Caruto παρουσίασε ένα σχέδιο μηδενικού δημοσιονομικού ελλείμματος (η Αργεντινή έχει τρέχον έλλειμμα 5% του ΑΕΠ) μέσω σκληρής μείωσης των δημόσιων δαπανών, της συνολικής αναστολής δημόσιων έργων, της μείωσης των επιδοτήσεων στην ενέργεια και τις μεταφορές και το πάγωμα όλων των άλλων στοιχείων στον κρατικό προϋπολογισμό (που ουσιαστικά σημαίνει μείωση, λόγω του τεράστιου πληθωρισμού).

Ήδη **απολύθηκαν 5.000 συμβασιούχοι δημόσιοι υπάλληλοι**, ενώ το νομοσχέδιο για την «υπεράσπιση της ζωής, της ελευθερίας και της ιδιοκτησίας των Αργεντινών» προβλέπει την «αξιολόγηση» άλλων 65.000, με προοπτική απόλυσης. Προβλέπονται επίσης αλλαγές στις συντάξεις, που θα υπολογίζονται αυτόματα με «οικονομικά βιώσιμο» τρόπο. 41 δημόσιες επιχειρήσεις, ανάμεσά τους η δημόσια επιχείρηση πετρελαίου YPF, ο εθνικός αερομεταφορέας, η δημόσια σιδηροδρομική επιχείρηση, θα ιδιωτικοποιηθούν.

Την ίδια στιγμή, η κυβέρνηση υποτίμησε το εθνικό νόμισμα κατά 50% έναντι του δολαρίου ΗΠΑ – μια από τις μεγαλύτερες υποτιμήσεις στην ιστορία της Αργεντινής. Σε συνδυασμό με τον πληθωρισμό (ο οποίος ξεπέρασε κατά πολύ το 200% το 2023 και διαμορφώθηκε τελικά στο 211,4%, φθάνοντας στο υψηλότερο επίπεδο από τις αρχές της δεκαετίας του 1990), αυτή η απότομη υποτίμηση θα μεταφραστεί σε τεράστιες αυξήσεις τιμών των προϊόντων. Με την

διαπραγματευτική δύναμη των εργαζομένων δραστικά υπονομευμένη, ελέω υψηλών ποσοστών ανεργίας και φτώχειας και χάρη στη χαλάρωση της προστασίας της απασχόλησης, οι μισθοί αναπόφευκτα υστερούν και θα υστερούν απέναντι στον πληθωρισμό, με αποτέλεσμα τη δραματική μείωση του εισοδήματος για τη μεγάλη πλειονότητα του πληθυσμού, ειδικότερα των φτωχότερων στρωμάτων.

Μια εβδομάδα μετά την παρουσίαση αυτού του οικονομικού σχεδίου, **η κυβέρνηση ανακοίνωσε το DNU** («Διάταγμα για την αντιμετώπιση ζητημάτων επείγουσας ανάγκης», Decreto de Necesidad y Urgencia) για διάφορα θέματα όπως το εργατικό δίκαιο, η υγειονομική περίθαλψη, το εξωτερικό εμπόριο, η γη και η εξόρυξη.¹

Το γενικό πνεύμα του διατάγματος είναι σαφέστατο: Επίθεση στα δικαιώματα των εργαζομένων, στα εργατικά συνδικάτα και στις αντιστάσεις, «απελευθέρωση» της οικονομίας, μείωση της προστασίας των ενοικιαστών, του περιβάλλοντος και ενίσχυση των μεγάλων επιχειρήσεων μέσω της απορρύθμισης της αγοράς και των πολυάριθμων κινήτρων.

Ας δούμε μερικές από τις διατάξεις:

Ένα από τα βασικά στοιχεία είναι μια εργασιακή (αντι-)μεταρρύθμιση που χαλαρώνει μια σειρά κανονισμών. Μεταξύ άλλων, **καταργεί πρόστιμα και κυρώσεις για αδήλωτη εργασία**, παρατείνει τη δοκιμαστική περίοδο για τους νέους εργαζόμενους από 3 σε 8 (!) μήνες και **περιορίζει τις συνδικαλιστικές συνελεύσεις κατά τις ώρες εργασίας**.

Και το πιο σημαντικό, **περιορίζει σοβαρά το δικαίωμα στην απεργία**, απαιτώντας τη διατήρηση του 75% των λειτουργιών σε τομείς που θεωρούνται «ουσιώδεις»,

συμπεριλαμβανομένης της υγειονομικής περίθαλψης, της εκπαίδευσης, της διανομής νερού, φυσικού αερίου και ηλεκτρισμού, της εναέριας κυκλοφορίας και των επικοινωνιών. Επιπλέον, απαιτεί να διατηρηθούν οι λειτουργίες στο 50% σε μια τεράστια γκάμα άλλων τομέων που θεωρούνται «κρίσιμοι» (trascendentales), συμπεριλαμβανομένων των μεταφορών, της επεξεργασίας τροφίμων, της εφοδιαστικής αλυσίδας, των εξόρυξης, των ταχυδρομικών υπηρεσιών, της εστίασης και άλλα.

Το δικαίωμα στην απεργία θα υπονομευτεί περαιτέρω δίνοντας στους εργοδότες τη δυνατότητα να απολύουν οποιονδήποτε κάνει κατάληψη στο χώρο εργασίας ή φράζει την είσοδο σε απεργοσπάστες.

Τέλος, δύο σημαντικές πηγές χρηματοδότησης για τα συνδικάτα μπαίνουν στο στόχαστρο. Η μία είναι τα άμεσα έσοδα. Σύμφωνα με την ισχύουσα εργατική νομοθεσία, από όλους τους εργαζόμενους αφαιρούνται αυτόματα οι συνδικαλιστικές εισφορές τους από τον μισθό τους. Το διάταγμα θα απαιτεί από τους εργαζόμενους να δίνουν τη συγκατάθεσή τους για τέτοιες κρατήσεις. Αυτό από μόνο του, σε συνδυασμό με την κλιμακούμενη φτώχεια, θα μειώσει τη χρηματοδότηση των συνδικάτων. Η δεύτερη είναι η ασφάλιση υγείας που διαχειρίζονται τα συνδικάτα. Είναι μια μορφή κοινωνικής ασφάλισης που ωφελεί όλους τους εργαζόμενους και τις οικογένειές τους. Από τη δεκαετία του 1960, οι εισφορές μισθοδοσίας γι' αυτή την ασφάλιση διαχειρίζονται από το σωματείο που εκπροσωπεί τους εργαζόμενους στον εκάστοτε κλάδο. Το διάταγμα επιτρέπει σε ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες υγείας να εισέλθουν στο χώρο, με ό,τι κι αν σημαίνει αυτό.

Ένα άλλο μέτρο που θα επηρεάσει άμεσα την εργατική τάξη είναι η **κατάργηση του νόμου για τα ενοίκια**. Πρόκειται για νομοθεσία που θεσπίστηκε αρχικά το

2020 και πρόσφατα αναθεωρήθηκε, η οποία αν και ήταν πολύ χλιαρή, ρύθμιζε σε ένα βαθμό τις μισθώσεις. Επέβαλλε ελάχιστη διάρκεια τριών ετών για οποιαδήποτε ενοικίαση ακινήτου και όριζε ανώτατα όρια στις αυξήσεις ενοικίων. Η πρόταση καταργεί τόσο τα όρια μίσθωσης όσο και τα όρια αύξησης του ενοικίου και μάλιστα δίνει το δικαίωμα στους ιδιοκτήτες να απαιτούν πληρωμές σε δολάρια ΗΠΑ!

Όλοι οι έλεγχοι και οι ρυθμίσεις τιμών καταργούνται επίσης. Ένας σημαντικός κλάδος που απαιτούσε την άρση των ελέγχων των τιμών είναι οι ασφαλιστικές εταιρείες υγείας, οι οποίες, μόλις μία ημέρα μετά τη δημοσίευση του διατάγματος, ανακοίνωσαν αυξήσεις των ασφαλίσεων κατά... 40%!

Ο «αντικαθεστωτικός»... σκύλος του καθεστώτος

«Η Patricia Bullrich ανακοινώνει ένα βάνουσο κατασταλτικό σχέδιο, ο μόνος τρόπος για να εφαρμοστούν τα μέτρα σχεδιασμένης δυστυχίας του Milei. Η μόνη ελευθερία που σου επιτρέπουν είναι να πεινάς. Θα υπερασπιστούμε το συνταγματικό και νόμιμο δικαίωμα διαμαρτυρίας.», είπε η βουλευτριά του FIT-U, Alexandrina Barry. Προβλέποντας εκτεταμένη δυσaréσκεια, η κυβέρνηση έθεσε σε εφαρμογή ένα νέο «πρωτόκολλο ασφαλείας» («Protocolo de Orden Público») ⁱⁱ για να καταστείλει τις διαδηλώσεις στους δρόμους. Επικεφαλής του υπουργείου Ασφάλειας βρίσκεται η Patricia Bullrich, πρώην υποψήφια για την προεδρία του Juntos por el Cambio (της δεξιάς συμμαχίας που περιλαμβάνει από κεντροδεξιά έως ακροδεξιά). Το νέο πρωτόκολλο στοχεύει, συγκεκριμένα, κάθε είδους διαμαρτυρίες που επηρεάζουν την «ελεύθερη κυκλοφορία» των ατόμων

(αποκλεισμούς δρόμων, ακόμα και διαδηλώσεις), μεθόδους αντίστασης που έχουν γίνει βασικός μηχανισμός πίεσης για τις αντιστεκόμενες δυνάμεις στην Αργεντινή από τα τέλη της δεκαετίας του 1990. Επιπλέον, η κυβέρνηση δεσμεύτηκε να αφαιρέσει τιμωρητικά από όσους συμμετέχουν σε αυτού του είδους τις διαμαρτυρίες κάθε επίδομα κοινωνικής βοήθειας που μπορεί να λάβουν!

Κατά τη διάρκεια της προεδρικής εκστρατείας, ο Milei τάχθηκε κατά της «πολιτικής κάστας», έναν όρο που έγινε δημοφιλής κατά το κίνημα των indignados (αγανακτισμένων, κάτι σαν το «Όχι στα κόμματα» που είδαμε και στις αντίστοιχες κινητοποιήσεις στην Ελλάδα). Αναφέρθηκε σε «πολιτικούς καριέρας κατεστημένων κομμάτων».

Ουσιαστικά χρησιμοποιεί τη ρητορική κατά του κατεστημένου ως δημαγωγικό τέχνασμα για να κεφαλαιοποιήσει τη ευρεία απόρριψη των δύο κομμάτων που κυριαρχούν στην πολιτική της Αργεντινής τα τελευταία χρόνια: του συνασπισμού Κιρχνεριστών/Περονιστών, και της δεξιάς, Juntos por el Cambio. Αν και αυτό ήταν η μεγαλύτερη αιχμή της υποψηφιότητάς του, η δημόσια ομιλία του περιλάμβανε επίσης «ριζοσπαστικές» προτάσεις για την ελεύθερη αγορά και μια υπερσυντηρητική ατζέντα που, μεταξύ άλλων, χλεύαζε τα ανθρώπινα δικαιώματα, αντιτάχθηκε στο δικαίωμα στην άμβλωση και υποσχέθηκε δραστική αναστολή των πολιτικών πρόνοιας.

Όταν ο Milei όμως ήρθε δεύτερος απέναντι στον περονιστή Sergio Massa στον πρώτο γύρο των εκλογών, συναντήθηκε με τον πρώην πρόεδρο Mauricio Macri και έκλεισε μια συμφωνία που επαναπροσδιόρισε το πρόγραμμά του. Πλέον δεν μιλούσε για την «πολιτική κάστα» – αφού συνεργαζόταν με έναν από τους κύριους εκπροσώπους της. Στην πραγματικότητα, ο Macri απλώς

ανέλαβε την εκστρατεία του μετά τις γενικές εκλογές. Τις εβδομάδες που ακολούθησαν και αφού κέρδισε τον δεύτερο γύρο, ο Milei μετατόπισε τον λόγο του, απορρίπτοντας τις πιο ακραίες ιδέες (όπως π.χ. το κλείσιμο της κεντρικής τράπεζας της χώρας).

Εκτός από την επιρροή του Macri, οι αυτόκλητες συμβουλές συστημικών αρθρογράφων εκτός Αργεντινής, όπως του Foreign Affairs ή του The Economist, συνέβαλαν στο να τον ωθήσουν προς την ίδια κατεύθυνση: *ξεχάστε τους πολιτισμικούς πολέμους, εγκαταλείψτε την περιθωριακή ρητορική και επικεντρωθείτε στο (νεοφιλ-)ελεύθερο πρόγραμμα αγοράς.*

Η στροφή ήταν ευπρόσδεκτη από την αγορά. Όπως ανέφερε η Wall Street Journal: «Τα σημάδια της μετεκλογικής μετριοπάθειας του Milei είναι ευπρόσδεκτα από τους επενδυτές της Wall Street που ανησυχούν για την ικανότητά του να κυβερνά. Ο εκλεγμένος πρόεδρος αναμένεται να διορίσει στο υπουργικό του συμβούλιο αρκετούς πρώην υπουργούς του Mauricio Macri». Η μεταμόρφωση από «υποψήφιος κατά του κατεστημένου» (αν ήταν ποτέ κάτι τέτοιο), σε πρόεδρο της ελεύθερης αγοράς που συμμαχίχσε με τον Μάκρι στην υπηρεσία της άρχουσας τάξης, είχε ολοκληρωθεί.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι, αμέσως μετά τη δημοσίευση του Διατάγματος, όλοι οι μεγάλες επιχειρηματικές ενώσεις (Union Industrial Argentina, Asociación Empresaria Argentina και άλλοι) τάχθηκαν υπέρ του. [iii](#)

Μια πρώτη απάντηση

Αρχικά οι εργατικές ομοσπονδίες και η περονική αντιπολίτευση τήρησαν στάση αναμονής μετά την

ανακοίνωση του νεοφιλελεύθερου οικονομικού σχεδίου την πρώτη εβδομάδα. Τα πολιτικά κόμματα γύρω από το Εργατικό Αριστερό Μέτωπο (FIT-U), μαζί με εργατικές οργανώσεις ανέργων και μαχητικά συνδικάτα κάλεσαν σε διαδήλωση προς την Plaza de Mayo, την πλατεία μπροστά στο προεδρικό μ'εγαρο. Χιλιάδες αφήφησαν το αυστηρό πρωτόκολλο που επιβάλλει στους διαδηλωτές να «βαδίσουν στο πεζοδρόμιο», αντιστάθηκαν στις δυνάμεις καταστολής και, σε πολλά σημεία, έσπασαν τη γραμμή της αστυνομίας για να πλημμυρίσουν στους δρόμους και να φτάσουν στην πλατεία.^{[iv](#)}

Το ίδιο βράδυ στις 9 μ.μ., ο Javier Milei ανακοίνωσε το διάταγμα DNU 70/23 στο εθνικό δίκτυο. Η λαϊκή αντίδραση ήταν άμεση και αυθόρμητη: στην πόλη του Μπουένος Άιρες, κατσαρόλες και τηγάνια ξέσπασαν πρώτα στα σπίτια και τα μπαλκόνια, μετά οι πολίτες στράφηκαν στις γωνίες και τελικά ένα πλήθος κινήθηκε προς τα κέντρα πολιτικής εξουσίας για να εκφράσει τη δυσαρέσκειά τους. Πραγματοποιήθηκε μαζική διαδήλωση στην Plaza de los dos Congresos, μέχρι τις 3 τα ξημερώματα.^{[v](#)}

Η Carolina Gómez, ιστορικός, 55 ετών, έφερε μια σπάτουλα και μια κατσαρόλα καθώς κατευθυνόταν μέσω του Entre Ríos προς το Κογκρέσο. Είχε ήδη σκεφτεί τη δικαιολογία σε περίπτωση που συλληφθεί με το πρωτόκολλο Bullrich: «θα πω ότι φτιάχνω κέικ». Ο κόσμος κρεμόταν από τα κάγκελα της Βουλής, συνωστίστηκε στην εσπλανάδα, σκαρφάλωσε στύλους και περίπτερα. Ακούστηκαν νέα τραγούδια και ρεμίζ των κλασικών: «Η χώρα δεν πωλείται», «Μιλέι, σκουπίδια, είσαι η δικτατορία» και «Γενική απεργία».

Ο Τζον Πινέντα, με ένα σακίδιο *PedidosYa* (αλυσίδα delivery) στην πλάτη του και το πρόσωπό του

καλυμμένο με κράνος ποδηλάτου, κινηματογράφησε όλη τη σκηνή ενώ στεκόταν σε έναν φράχτη στην οδό Yrigoyen. Αυτός ο 39χρονος Βενεζουελάνος που ζει στην Αργεντινή για οκτώ χρόνια δεν είχε δει ποτέ μια πορεία σαν αυτή. Δεν θέλει να καταργηθεί ο Νόμος για τις μισθώσεις. «Σκοτώνει τους μετανάστες», λέει. «Οι ιδιοκτήτες μας χρεώνουν ό,τι θέλουν και σε δολάρια».

Η Amparo, η οποία είναι 25 ετών και εργάζεται σε μια εταιρεία ανθρώπινου δυναμικού, φώναζε ενώ χτυπούσε ένα μπουκάλι νερό με το χέρι της: «Έχω μόνο αυτό το μπουκάλι, τα χέρια μου και τη φωνή μου, τα οποία σχεδόν έχασα εντελώς». «Και το έκανα με ευχαρίστηση, ακόμα κι αν η δουλειά μου είναι βασικά να μιλάω στο τηλέφωνο. Δε με νοιάζει». Υποστηρίζει ότι το Διάταγμα είναι αντισυνταγματικό, ότι επιτίθεται στα πιο βασικά δικαιώματα και ότι ο Milei είναι βίαιος. «Το να σκοτώνεις ανθρώπους από την πείνα και να αφαιρείς τα σπίτια τους και η παράλογη και επαίσχυντη ανάπτυξη της Χωροφυλακής και της Αστυνομίας σήμερα είναι παράδειγμα βίας».

Ο Ezequiel Adamovsky (αντικαπιταλιστής ιστορικός) ήταν στις κινητοποιήσεις των cacerolazos τον Δεκέμβριο του 2001 και ενώθηκε μαζί τους, 22 χρόνια αργότερα. Την επόμενη μέρα δημοσίευσε τις εντυπώσεις του σε ένα άρθρο με τίτλο «Η επιστροφή των κατσαρολών»: «Μόλις κέρδισε ένας υποψήφιος που δημιούργησε ελπίδες σε σημαντικό τμήμα του πληθυσμού και στο βαθμό που αυτές οι ελπίδες ματαιώνονται, κάτι που προφανώς πρόκειται να συμβεί σύντομα, το χτύπημα των κατσαρολών θα είναι η έκφραση ενός τμήματος του πληθυσμού, αν και δεν έχουν ακόμα το ανατρεπτικό χαρακτηριστικό που είχαν το 2001».

Κατά τη διάρκεια της νυχτερινής διαμαρτυρίας δεν υπήρξε συγκεκριμένη αστυνομική απάντηση. Μερικά περιπολικά περιπολούσαν την περιοχή και κάποιοι της

τροχαίας απέκλεισαν τους δρόμους λίγα τετράγωνα από το Κογκρέσο για να εμποδίσουν τα οχήματα να προχωρήσουν προς την περιοχή. **Το πρωτόκολλο της καταστολής απέτυχε στην πράξη την ίδια ημέρα της παρουσίας του.**

Η διαδήλωση και η απεργία του CGT

Μετά από αυτές τις κινητοποιήσεις τα εργατικά συνδικάτα άρχισαν να πιέζονται. Η «κινητοποίηση της κατσαρόλας» και οι αποκλεισμοί δρόμων ξεμπλόκαραν την αδράνεια των συνδικάτων. Στις 27 Δεκέμβρη, η Γενική Συνομοσπονδία Εργασίας (CGT) κάλεσε σε κινητοποίηση στο Μέγαρο της Δικαιοσύνης του Έθνους, συνοδεύοντάς την με την απαίτηση να κηρυχθεί το Διάταγμα αντισυνταγματικό. Αυτή τη φορά όντως κινητοποιήθηκαν τα πλειοψηφικά κοινωνικά κινήματα, αλλά το έκαναν χωρίς ιδιαίτερο παλμό. Οι ηγέτες των συνδικαλιστικών οργανώσεων (αρκετές από αυτές εν μέσω διαδικασιών και διαπραγματεύσεων) ζήτησαν από τα μέλη τους να πάνε χωρίς ρούχα εργασίας και κάλεσαν κυρίως τους αντιπροσώπους. Μια διαδήλωση που

έγινε χωρίς ομιλητές. Διαβάστηκε ένα συναινετικό κείμενο και έφυγαν γρήγορα. Κατά τη διάρκεια της πορείας δεν υπήρξε καταστολή των διαδηλωτών, αλλά κατά τη διάρκεια της αποχώρησης σημειώθηκαν κάποιες συγκρούσεις και τέσσερα άτομα συνελήφθησαν μακριά από το σημείο της εκδήλωσης.

Την επόμενη μέρα, μετά από μια μακρά συνεδρίαση της Κεντρικής Ομοσπονδιακής Επιτροπής, του ανώτατου εκτελεστικού οργάνου της, η CGT κάλεσε **Γενική Απεργία ενάντια στο Διάταγμα για τις 24 Γενάρη**. Η μεγαλύτερη εργατική ομοσπονδία στην Αργεντινή αποφάσισε να εασκήσει πίεση στο Κοινοβούλιο, το οποίο εκείνες τις ημέρες θα συζητούσε το Διάταγμα. Σημειωτέον ότι η τελευταία γενική απεργία της CGT ήταν τον Μάιο του 2019, κατά τη διάρκεια της προεδρίας του Mauricio Macri.^{[vi](#)}

Θα ισχύσει το Διάταγμα;

Παρόλο που το Διάταγμα έχει τεθεί σε ισχύ οκτώ ημέρες μετά την επίσημη δημοσίευσή του, η υλοποίησή του θα αντιμετωπίσει θεσμικά εμπόδια. Από τη μία, μπορεί να εγείρει αντιρρήσεις από το δικαστικό σύστημα. Το Διάταγμα προορίζεται για την αντιμετώπιση ζητημάτων επείγουσας ανάγκης (το πλήρες όνομά του είναι Decreto de Necesidad y Urgencia). Πολλοί συνταγματολόγοι συμφωνούν ότι το περιεχόμενο του Διατάγματος δεν πληροί τις απαιτήσεις για ένα τέτοιο μέσο. Ο Javier Milei και το επιτελείο του το παρουσίασαν σαν απαραίτητο μέτρο για να αποφευχθεί μια οικονομική καταστροφή και να σταθεί ξανά η οικονομία της χώρας στα πόδια της. Ωστόσο, οι κυβερνητικοί αξιωματούχοι δύσκολα μπορούν να εξηγήσουν γιατί πολλές από τις διατάξεις, όπως η επίθεση στα δικαιώματα των εργαζομένων ή η άρση των περιορισμών για την αγορά γης από αλλοδαπούς, είναι

«επειγόντως απαραίτητες» και ως εκ τούτου «δεν μπορούν να προωθηθούν μέσω της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας».

Επιπλέον, το Διάταγμα χρειάζεται την υποστήριξη τουλάχιστον ενός εκ των δύο Σωμάτων του Κογκρέσου. Το La Libertad Avanza (ο συνασπισμός που ο Milei είναι επικεφαλής) δεν έχει πλειοψηφία σε κανένα από τα δύο σώματα, επομένως θα χρειαστεί τις ψήφους άλλων κομμάτων και συνασπισμών. Ωστόσο, είναι σχεδόν σίγουρο ότι οι περισσότεροι νομοθέτες από το κεντροδεξιό Juntos por el Cambio θα υπερψηφίσουν. Εξάλλου, πολλά από τα σημαντικά υπουργεία του Milei, όπως η Ασφάλεια (Bullrich), τα Οικονομικά (Caruto) και η Άμυνα (Petri) δεν καταλαμβάνονται από μέλη του δικού του κόμματος, αλλά από στελέχη του Juntos por el Cambio. Ο πήχης για να περάσει το Διάταγμα στο Κογκρέσο είναι χαμηλός: με μόνο ένα Σώμα να το εγκρίνει, το Διάταγμα ισχύει.

Εν ολίγοις, το Διάταγμα είναι άνευ προηγουμένου ως προς το εύρος του και αντιπροσωπεύει μια βίαιη επίθεση στα δικαιώματα, αλλά τα δεδομένα δεν επιτρέπουν μεγάλη αισιοδοξία όσον αφορά τους θεσμούς. Κανένα Διάταγμα δεν καταργήθηκε ποτέ από το Κογκρέσο από τότε που αυτό το προεδρικό όργανο θεσπίστηκε.

Η μαζική κινητοποίηση είναι ο κρίσιμος παράγοντας...

Ενώ πολλοί παράγοντες εναποθέτουν τις ελπίδες τους σε νομικές, κοινοβουλευτικές και γενικά θεσμικές απαντήσεις, οι πιο μαχητικές φωνές κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου και καλούν τα συνδικάτα και τις κοινωνικές οργανώσεις να απαντήσουν με κινητοποιήσεις τώρα. Μέλη του Κογκρέσου από το

Εργατικό Αριστερό Μέτωπο απαίτησαν από τις εργατικές ομοσπονδίες να καλέσουν σε γενική απεργία για να ξεκινήσει μια στρατηγική μάχης για «να νικήσουν το Διάταγμα στους δρόμους».

Η επόμενη περίοδος θα σημαδευτεί αναμφίβολα από έντονη ταξική αντιπαράθεση. Όμως η ολική επίθεση ανοίγει μια ευκαιρία για την Αριστερά και τις εργατικές οργανώσεις να συσπειρωθούν γύρω από την υπεράσπιση ιστορικών κεκτημένων και δικαιωμάτων, σε ένα μέτωπο που μπορεί να ενώσει στον δρόμο και να εκφραστεί με μαζικές κινητοποιήσεις. Ήδη άσκησαν συντριπτική πίεση στην ηγεσία των (συμβιβασμένων) συνδικάτων και των εργατικών ομοσπονδιών να καλέσουν σε γενική απεργία και το πέτυχαν.

Δεν είναι η πρώτη φορά που η Αργεντινή αντιμετωπίζει μια τέτοια κατάσταση. Αν και το πρόγραμμα του Milei λοξοκοιτάζει αυτό του Carlos Menem της δεκαετίας του 1990, η οικονομική και πολιτική κατάσταση σήμερα μοιάζει με εκείνη του τέλους της δεκαετίας '90, με ποσοστά ρεκόρ φτώχειας και ανεργίας, στο πλαίσιο μιας παρατεταμένης κρίσης της οικονομίας. Το 2001, δύο χρόνια αφότου ο Fernando De la Rúa ανέλαβε την εξουσία, ένα «ορθόδοξο» οικονομικό σχέδιο αντιμετωπίστηκε με μαζικές κινητοποιήσεις, καταλήψεις εργοστασίων και οδοφράγματα σε όλη τη χώρα. Η κατάσταση γρήγορα εξελίχθηκε σε εκτεταμένο εξεγερσιακό κλίμα, στο οποίο μια απελπισμένη κήρυξη «κατάστασης πολιορκίας» δεν μπόρεσε να θέσει υπό έλεγχο, αναγκάζοντας τον De la Rúa να παραιτηθεί. Το μαζικό κίνημα πίσω από την εξέγερση του 2001 επανεκίνησε στην πράξη το πολιτικό σύστημα, αλλά η απουσία μιας μαζικής επαναστατικής Αριστεράς με επιρροή σε αυτό το κίνημα, διαλύθηκε από «προοδευτικές» κυβερνήσεις που ήταν αναγκασμένες να δώσουν σημαντικές παραχωρήσεις.

Βαριά καθήκοντα για την Αριστερά

Η κατάσταση σήμερα είναι αρκετά διαφορετική. Από τη μια, ο Περονισμός/Κιρχνερισμός, παρ' όλα τα αρκετά ψηλά ποσοστά στις εκλογές, δεν πείθουν ότι μπορούν να παίξουν ρόλο αντίστασης (ή έστω «αναχώματος») στην ολομέτωπη επίθεση του Milei. Η συλλογική εμπειρία της «προοδευτικής» διαχείρισης έχει δείξει στον λαό της Αργεντινής ότι και αυτή είναι κομμάτι του αστικού μπλοκ. Μοιράζεται την ευθύνη όχι μόνο για τη μαζική φτωχοποίηση αλλά και για την πολιτική απόγνωση που οδήγησε στην εκλογική νίκη του Milei.

Όμως, υπάρχει σήμερα μια ορατή αντικαπιταλιστική Αριστερά που έχει εισέλθει δυναμικά στην πολιτική σκηνή με 722.061 ψήφους (2,7% στην επικράτεια και 3,6% σε μεγάλα αστικά κέντρα) στις εκλογές, ένα εκλογικό ποσοστό που πολλά αντικαπιταλιστικά μέτωπα θα ζήλευαν παγκοσμίως... Με ριζοσπαστικό πρόγραμμα, μαχητικές δράσεις και συμμετοχή σε πολυάριθμες μάχες, ειδικά τα τελευταία χρόνια, το **Εργατικό Αριστερό Μέτωπο** (Frente de Izquierda y de los Trabajadores – Unidad, FIT-U), με εκλεγμένους αντιπροσώπους στην Cámara de Diputados de la Nación (Κάτω Εθνικό Κοινοβούλιο σε ελεύθερη μετάφραση), αλλά και στο τοπικό Κοινοβούλιο του Μπουένος Άιρες. Με παρουσία σε εξήντα εθνικά συνδικάτα, μέλη του έχουν διεισδύσει σε εργατικές οργανώσεις, με εκλεγμένα μέλη σε βασικούς κλάδους του εργατικού κινήματος, όπως στο μετρό στο Μπουένος Άιρες, τη βιομηχανία τροφίμων, τη δημόσια εκπαίδευση και τον τομέα της υγείας. Η γυναικεία οργάνωση Pan y Rosas (Ψωμί και τριαντάφυλλα), συνδεδεμένη με το PTS (η κύρια συνιστώσα του FIT-U), έχει διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στον αγώνα για το δικαίωμα της άμβλωσης και ενάντια στις διάφορες μορφές καταπίεσης των γυναικών και είναι έτοιμη να παίξει τον ρόλο της

στην οργάνωση ενάντια στη συντηρητική αντίδραση της κυβέρνησης.

Το PTS έχει επίσης μια ισχυρή μηχανή προπαγάνδας, το La Izquierda Diario («Η ημερήσια Αριστερά»). Μία διαδικτυακή εφημερίδα που είναι στα top 100 σάιτ της Αργεντινής, αλλά και δικτυωμένη διεθνώς, που προσεγγίζει εκατομμύρια ανθρώπους καθημερινά με ραδιοφωνικές εκπομπές, podcast, εβδομαδιαίες εκπομπές, ιδεολογικά αλλά και πολιτισμικά περιοδικά, με έναν εκδοτικό οίκο (IPS) που εκδίδει πολλά νέα βιβλία κάθε χρόνο και πολλά άλλα. [vii](#)

Η συνέχεια στους δρόμους

Ο Milei έχει κηρύξει πόλεμο στους εργαζόμενους, τις γυναίκες, τους ακτιβιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, το περιβάλλον. Ο στόχος είναι να γίνει μια βίαιη εκκαθάριση όλων των προηγούμενων παραχωρήσεων προς την εργατική τάξη και να επαναπροσδιοριστούν τα όρια των εργασιακών σχέσεων στη χώρα σε μια ακραία νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση, χέρι χέρι με αδυσώπητη καταστολή. Στόχος είναι να εξαλειφθεί κάθε περιορισμός στην εκμετάλλευση της εργασίας, προς όφελος των αφεντικών. Η απάντηση των ηγεσιών των συνδικάτων και της περονιστικής αντιπολίτευσης ήταν, στην καλύτερη περίπτωση, χλιαρή.

Θα χρειαστεί μια μαζική, οργανωμένη και αποφασιστική αντίσταση για να διατηρηθούν όλα τα δικαιώματα που υφίστανται σήμερα επίθεση. Η επαναστατική Αριστερά καλείται να κάνει αυτό που μπορεί καλύτερα: να συμμετάσχει στην ταξική πάλη, να ενοποιήσει και να κινητοποιήσει τις δοκιμαζόμενες λαϊκές μάζες (που μια χαρά έχουν δείξει τα τελευταία χρόνια, αυθόρμητα και μη, διάθεση για να αντισταθούν) σε ένα

επαναστατικό πρόγραμμα ανατροπής. Σε μια κρίσιμη ιστορική στιγμή για την Αργεντινή (και όχι μόνο...) οι πιέσεις του κινήματος θα είναι καθοριστικές.^{viii}

Παραπομπές

[ihttps://www.laizquierdadiario.com/Decreto-de-Necesidad-y-Urgencia-DNU](https://www.laizquierdadiario.com/Decreto-de-Necesidad-y-Urgencia-DNU)

[iihttps://www.laizquierdadiario.com/Para-intentar-garantizar-el-ajuste-de-Milei-Bullrich-anuncio-represion-a-la-protesta-social](https://www.laizquierdadiario.com/Para-intentar-garantizar-el-ajuste-de-Milei-Bullrich-anuncio-represion-a-la-protesta-social)

[iiihttps://bnnbreaking.com/world/argentina/argentina-prepares-for-a-new-phase-with-president-elect-javier-milei-industrial-union-outlines-roadmap/](https://bnnbreaking.com/world/argentina/argentina-prepares-for-a-new-phase-with-president-elect-javier-milei-industrial-union-outlines-roadmap/)

<https://www.infobae.com/economia/2023/12/21/los-empresarios-mas-importantes-de-argentina-apoyaron-las-medidas-de-milei-para-achicar-el-estado-e-impulsar-al-sector-privado/>

[ivhttps://youtu.be/2udMh6QboEQ](https://youtu.be/2udMh6QboEQ)

<https://youtu.be/G4XT0tEen1o>

[vhttps://www.laizquierdadiario.com/Bronca-por-el-DNU-de-Milei-Les-va-a-salir-mal-somos-muchos-los-que-tenemos-memoria](https://www.laizquierdadiario.com/Bronca-por-el-DNU-de-Milei-Les-va-a-salir-mal-somos-muchos-los-que-tenemos-memoria)

[vihttps://batimes.com.ar/news/argentina/cgt-union-calls-first-national-strike-over-milei-reforms.phtml](https://batimes.com.ar/news/argentina/cgt-union-calls-first-national-strike-over-milei-reforms.phtml)

[viihttps://www.laizquierdadiario.com/](https://www.laizquierdadiario.com/)

[viiihttps://www.laizquierdadiario.com/24-de-enero-todos-al-paro-nacional-de-la-CGT-que-sea-activo-y-el-primer-paso-para-derrotar-el-ajuste](https://www.laizquierdadiario.com/24-de-enero-todos-al-paro-nacional-de-la-CGT-que-sea-activo-y-el-primer-paso-para-derrotar-el-ajuste)